

Cesta do Kolína

Autobus, který měl obě přítelkyně zavézt až k náměstí, se porouchal. Měly dvě možnosti – čekat na náhradní spoj anebo dojít ty tři kilometry pěšky. Obě byly zdravé – tedy až na tu okolnost, že jedna byla úplně slepá a druhá tak trošku. Ta slepá znala perfektně cestu – jak by taky ne, vždyť v Kolíně žila přes třicet let a věděla o každém kamínku, patníku a křižovatce. Vesele se tedy rozloučily žasnoucími cestujícími i řidičem autobusu, a vydaly se na cestu. Brzy našly klidnou tichou ulici, která je spolehlivě vedla až do centra Kolína. Šlo se jim dobře a tak měly pěknou příležitost si poklábosit. Znáte to – dvě ženské. Cestu z Prahy prospaly, a teď měla jejich čerstvá mysl spoustu témat, která se přímo nabízela k vyprávění.

„Gábino,“ povídá ta méně slepá, „já byla ráno v kostele. Nechodím tam moc často, ale na druhou stranu si říkám, přeci jen neděle a svátek Vzkříšení, tak jsem zašla. Nějaký pastor z Bosny tam četl velikonoční příběh o Ježíši. Bylo to hodně citový, protože on potom navázal svým příběhem. Za občanské války v tehdejší Jugoslávii přišel o celou rodinu. Nejen, že je zabili takřikajíc sousedé, ale navíc to nebyli muslimové, jak by jeden čekal, ale věřící lidi. No a ten pastor nejdřív všechny nenáviděl, protože mu spálili dům, kde byla manželka s dětmi, starý otec a bratr. Pak se sám chtěl zabít. Pak někde našel bibli a chtěl ji zahodit. Nezahodil ji, strčil ji do tašky a pak si ji četl, v jakémsi vojenském táboře u ohničku. Byl tam taky jeden spolubojovník a ten mu řekl, že v bibli je to všechno pravda a že Bůh je živý. No představ si, když ti tohle někdo řekne ve válce a v takové situaci. Ten pastor – on to ještě nebyl pastor – se s tím druhým chlapíkem porval, protože mu to přišlo jako výsměch. Zbytek noci probrečel. Ráno se vzbudil a nějak cítil Ježíšovu lásku. Po válce se stal misionářem. Věříš tomu?“

Gábina zrovna chtěla něco odpovědět, ale vtom je mījela mladá dívka a řekla: „Promiňte, koukám, že máte obě bílé hole. Mohu jít kousek s vámi, abyste to měly jednodušší?“

Gábina dívce stručně odpověděla, že pomoc nepotřebují. Helena ale té mladé dámě řekla, že bude ráda, když se jí bude moci držet a nespoléhat se jen na hůl. „To víte, já to s holí ještě moc neumím a Kolín neznám. Tak jestli máte stejnou cestu, ráda se do vás zavěším.“

Tak teď už byly tři. Helena si všimla, jak to v Gábíně bublá. Nechtěla před cizí dívkou Gábinu zpovídat, co jí jako je. Dívka si toho všimla taky: „Vy se asi zlobíte, že s vámi jdu, ale mně to nedalo, ráda lidem pomáhám.“

„Já se na vás nezlobím, jen mě štve, když mám poslouchat všelijaké náboženské kecy o tom, jak je Bůh dobrý a milosrdný. Bavily jsme se o válce v Bosně, a že tam ten skvělý Bůh nechal zamordovat jednu rodinu. Tedy ne jednu, ale tisíce lidí a dětí. No a z toho vzešel nějaký pánbičkář, kterej se teď dobře živí tím, že jezdí po světě a vykládá o odpuštění a takový věci. Heleno,“ obrátila se teď na svou kamarádku, „kdybych nebyla tvoje kámoška, tak tě tady nechám a uteču ti. Na rozdíl od tebe se tu orientuju, ale nechci na tomhle světě dál šířit zlo, jako to dělají ti všelijací Boží služebníci s tím jejich hlasem shůry!“ Já sice nevidím, ale mám svůj spolehlivý vnitřní zrak, a pokrytce a svatoušky poznám na první pohled nebo spíš poslech,“ rozhorleně mluvila Gábina.

Dívka se do toho trochu nesměle vložila: „Dnes jsem se také já už poněkolkáté doslechla, že Ježíš byl třetí den po smrti vzkříšen a že nám pomáhá, ať tomu chceme věřit nebo ne. Já osobně tomu věřím. Od doby, kdy jsem řekla Bohu své velké Ano, už mě věci tolik neštvo a nemrzí, vím, že to má

všechno pod kontrolou a je stále připraven mě držet, když jsem v nesnázích. Mám dokonce někdy pocit, jako by se ve mně rozsvítilo nějaké světlo, asi abych byla viditelnější. Někdy nabádá lidi, aby dělali to, co on dělal, když byl Ježíšem na zemi. A určitě je nenabádá, aby se vraždili. Takový prostě není. Můj pozemský otec mlátil mne i mámu, ale ten, co je v nebi zařídil, aby se tahle situace změnila. Nevím, jak se to stalo. Můj táta sice v Boha nevěří, ale já se za něj modlím a on se tak nějak změnil k lepšímu. Nicméně, jsem ráda, že nebeský Otec, tedy taky Ježíš a Duch svatý, takový není. A to vím určitě.“

„Tedy slečno, máte v tom pěkný guláš. Jednou Ježíš, jednou Otec, teď zase Duch. Já vím, že katolíci vymysleli nějakou trojici, ale je to čistě filozofický pohled. Se skutečností to nemá nic společného. Heleďte se, já se narodila slepá, rodiče a celá rodina byli slušní a dobří lidé. Tak proč tenhle úděl? A komu jsem ublížila já? Taky nikomu, spíš lidi využili, že nevidím a ublížili mně. Mám místo zraku naprostou tmu, ani nevím, jak světlo vypadá, natož abych věděla, že ve mně svítí nějaká nadpřirozená baterka, a už to tak zůstane, ať už Pán Bůh je nebo není, ať je hodnej nebo zlej. Já si musím pomoci sama, a můžu vám říct, že mi to docela jde. Žádné Boží světlo nepotřebuju, to, co se říká o Vánocích, že světlo přišlo na zem jako Ježíšek, to je prostě jen pohádka, aby bylo proč si dávat dárky. Jako by si lidi nemohli dávat dárky a pálit svíčky celý rok.“ odmlčela se Gábina a pozorně se zaposlouchala, protože byli na křižovatce.

„Už je fakt skoro tma,“ postěžovala si Helena své průvodkyni. Když je tma, tak já vůbec nic nevidím. Mám takové díry v sítnici, že musím mít všechno pěkně osvětlené, abych se alespoň trochu orientovala.“

Cizí dívka se usmála: „Vaše světlo, které v sobě máte, určitě nikdy nezhasne. Slyšela jsem předtím, co jste říkala o tom bosenském pastorovi, protože jsem šla pár kroků za vámi, než jsem došla až k vám. Ten také přijal světlo, a určitě ne z toho ohýnku. A to světlo nese dál. To světlo je živý Bůh, který je s námi od stvoření světa, ale ne vždycky ho chceme v sobě nosit a svítit lidem na cestu. Já si myslím, že je fajn, když zapomeneme na všechnu nespravedlnost, co na světě je, a necháme se rozsvítit. Je to totiž velmi praktické,“ doporučila dívka.

„Tak my už jsme doma, slečno,“ dost příkře oznámila Gábina. „Děkuju vám za doprovod,“ docela zjihle řekla Helena. Nechcete jít na čaj, už se dost připozdívá a tady Gábina vaří moc dobrý!“

Než mohla Gábina zareagovat, dívka pohlédla Helenu po tváři, a pak se s oběma rychle rozloučila.

U Gábiny bylo teplo a útulno. Zatímco Gábina připravovala občerstvení, Helena šla k oknu, protože se jí zdálo, že někde hoří nebo tak něco. Z okna byl výhled do kraje, který však Helena nemohla jaksepatří ocenit. Prostor před ní i pod ní byl ale úplně zalit zlatě růžovou září právě zapadajícího slunce. A ta nebeská záře pronikla až k Heleně i do pokoje za jejími zády. Byla tak nádherná a intenzivní, že Helena mimoděk skoro vykřikla: „To jsi ty, Ježíši!“

A to by mohl být konec příběhu. Ještě ale chybí poučení:

Někdy považujeme svůj vnitřní zrak za tak neomylný, že si nevšimneme záře, která je všude kolem nás.

Delicie Nerková